

[Fr. Dalgaard.]

af en Praksis, der er udviklet paa Grundlag af meget gamle og meget knappe Lovbestemmelser, vi har haft paa disse Omraader, og de nye Bestemmelser, der er i Lovkomplekset, falder, saa vidt jeg kan se, udmærket i Traad med den Udvikling, der er foregaaet gennem Aarene.

Det er navnlig af Hensyn til Forretningslivet og Omsætningslivet, at der er foreslaaet Ændringer i den bestaaende Retsordning, og saa vidt man kan se, er det gode og praktiske Regler, der foreslaas. Af Hensyn til den lettere Omsættelighed af den særlige Art af Gældsbreve, der har Betydning for Omsætningen, er Lovgivningens Regler paa disse Omraader skærpet. Vi har i Forvejen en Række strenge Bestemmelser om Ihændehaverbreve, og nu udstrækkes efter Lovforslagene her disse strenge Regler til at gælde en Række andre Omsætningsbreve, som ogsaa kan lyde paa Navn, og navnlig Obligationer fra offentlige Institutioner, de, som i Lovforslaget kaldes Massegældsbreve. Men til Gengæld for denne Udvidelse, som altsaa sker af Hensyn til Omsætningslivet, sker der samtidig en stærk Indskrænkning af den Række af Papirer, der hidtil har hørt under de saakaldte Omsætningspapirer. Der er Tilfredshed at udtale i Anledning af det, der er sket, og der er Tilfredshed at udtale i Anledning af, at det er en fællesnordisk Lovgivning. De almene Synspunkter og de for Forretningslivet i Særdeleshed gældende Synspunkter bliver nu ved denne fællesnordiske Lovgivning yderligere ensartede, og det kan man kun hilse med Tilfredshed.

De enkelte Lovforslag skal jeg gøre nogle Bemærkninger om. Allerførst vil jeg sige noget om Hovedforslaget, Forslag til Lov om Gældsbreve. Jeg skal udtale Anerkendelse af den klare Opbygning, som Kommissionen og Ministeriet har givet denne Lov. Det er ogsaa for Folk, der ikke har noget med disse Ting at gøre i Almindelighed, ret let at sætte sig ind i, hvad det drejer sig om. Første Kapitel er fælles Regler for alle Gældsbreve, andet Kapitel er disse særlige og strenge Regler for Omsætningsgældsbreve, altsaa de Papirer, som de strenge Regler gælder for. Derefter følger Kapitel om de simple Gældsbreve, saa et Kapitel om Kontrabøger for modtagne Indlaan i Banker og Sparekasser, dernæst Kapitel om det særlige Institut, vi har her i Danmark, Noteringsinstituttet, som man ikke kender i andre Lande, og endelig et

Kapitel om nogle til Dels nye Regler om Forældelse af Massegældsbreve.

De fælles Bestemmelser, Lovforslaget indledes med, er i det store og hele en Lovfæstelse af den Praksis og til Dels Lovgivning, man hidtil har haft. Noget særlig nyt i dette første Kapitel om fælles Regler er der ikke. Jeg skal dog lige med Tilfredshed nævne Lovforslagets § 2, hvor der er Tale om solidariske Skyldnere. Medens man her tidligere har haft et meget besværligt Apparat, saa indføres der ved denne Lovgivning et langt lettere og mere praktisk Institut, hvorefter man saa vidt muligt faar gjort op med det samme imellem de Skyldnere, der kan være for et Gælds brev. Den samme Regel gælder i øvrigt for Kautionister.

Jeg har en anden Bemærkning om disse fælles Regler. I Lovforslagets § 5 tales der om Løbedage. Vi har faaet en Regel fastslaet efterhaanden i dansk Ret, paa en Række Omraader inden for Formueretten, hvorefter en Betalingsdag, som falder paa en Søndag, udskydes til den paafølgende Søndag. Vi har denne Regel forskellige Steder, bl. a. nu ogsaa i Huslejelovgivningen, og den fastslaar man nu ogsaa for Gældsbreves Vedkommende. Men saa gør Kommissionen en Undtagelse, som jeg egentlig synes er lidt upraktisk. Det gælder Spørgsmaalet om Terminsdage. Gud og Hvermand ved jo, at for en Gældsfordring, der forfalder den 11. Juni eller 11. December, er henholdsvis den 18. Juni og den 18. December fuldkommen lovlig rettidig Betalingsdag, og man skulde saa tro, at man efter den almindelige Praksis, der er blevet i Lovgivningen, saa ogsaa vilde sige som saa, at hvis nu den 18. i Terminsmaaneden er en Søndag eller en Helligdag, saa vil den paafølgende Søndag ogsaa være rettidig Betalingsdag. Men saadan siger Kommissionen ikke; den siger som saa, at den 18. er den sidste rettidige Betalingsdag, og hvis denne er en Helligdag, saa maa man betale den 17. Jeg synes, det er et lille Spørgsmaal at gøre disse Regler fuldkommen ensartede og sige som saa, at naar den 18. er rettidig Betalingsdag, saa er den 19. det ogsaa, hvis den 18. falder paa en Helligdag. Og man kan saa meget lettere gøre det, fordi det her drejer sig om et rent specielt dansk Forhold, der ikke berøres af den nordiske Lovgivning — i de andre nordiske Lande har man ikke disse Løbedage. Hvis der ikke rejser sig nogen stor Modstand derimod, synes jeg, det var praktisk at foretage denne Ændring.